

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8	rales.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16	>
Estranger.	18	>

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA BONA VENTURA.

Si treballas, menjarás.--ó sinó,... dejunarás.

CARRILS Y GALERAS.

Succeixen a voltas desgracias irreparables, desgracias terribles, que fan posar la pell de gallina, que impresionan l'ànima y commouhen las entranyas.

D'en tant en tant lo progrés, divinitat a qui adora 'l sigle en que vivim, exigeix las sévas víctimas.

Fàbricas hi ha en las quals la maquinaria destrueix membres dels pobres obrers: noys inexperts moltes vegades pagan sa inexperiencia y la necessitat que tenen de guanyarse 'l pá, ab una desgracia que 'ls deixa inútils per tota la vida, si es que no 'ls roba aquesta vida mateixa.

Però las desgracias ahont son majors ó més considerables, ja siga perque 's veuhen mes, ja perque may son individuals sino colectivas, es en los ferro-carrils per la terra, en los barcos que surcan la mar: en tot lo que porta 'l nom de medis de locomoció.

Llavors ja no son desgracias: son catástrofes, y l'aconteixement deixa dintre del recort de la humanitat arrels molt fondas.

Aquestas catástrofes son molt de sentir: son molt de planye.

Urgeix que 's busquin a tota costa medis pera evitarlas, medis perque no 's reproduheixin.

Que no es lo progrés qui las causa, no es l'adelanto qui las ocasiona, no es la civilizació qui las motiva.

Si de cás es un progrés, un adelanto, una civilizació que no son complerts, que no han fet tota la creixensa, y que com las criaturas, al comensar de caminar s'entranbanca y cauhen.

Davant de las desgracias que de vegadas ocurreixen may se 'ns acut malehir al progrés, al adelanto, a la civilizació.

Deixeu que creixin, deixeu que 's desarrollin y no cauran.

Per xó, sempre que succeix una catástrofe, sentim la véu de las ólivas y las xutas del passat queixarse dels moderns invents, y recordar ab místich arrobament los temps aquells en que 'l foch s'encenia ab esca y pedra foguera, y en que 'ls viatjes se feyan ab mula, ab galera ó ab carromato.

Aquells temps ditxosos en que las carreteras eran escassas y 'ls camins estaban poblats de lladres y bandolers.

Aquells temps cristianíssims en que ningú gosava a fer un viatge de vuit ó deu horas, sense avants pendre 'ls sacraments per lo que pogués succehir.

Aquells temps de la bona fé y de las bonas costums, en los quals era més bon home l'home que dormia més, l'home qu'enrahonava méns, l'home que passava ensopit y plé de nyonya 'ls anys millors de la seva vida.

Aquells temps, en fi, en que las terras y 'ls pobles pertanyian als convents, y 'ls convents alimentavan als seglars ab la sopa feta dels rosegons que sobraven del ben provehit refectori.

¡Ay! Ab quina anyoransa parlan de l'època de las perrucas empolvadas.

Llavors, diuhen, no hi havia descarrilaments. Naturalment: sense carrils, com dimontri volen que n'hi hagués.

Llavors no hi havia *x.ques*. Està clar: las galeras no necessitavan freno per deturar la seva ràpida carrera.

Llavors la vida estava més assegurada, la gent envellia mes, no hi havia aquest defici d'are, aquest sobressalt continuu, aquest moviment etern, aquesta febra

inextinguible. Naturalment, també enveleixen las pedras.

Aixó diuhen y aixó creuhen.

Aixís s'espresan, cada vegada que una catástrofe succeix y 'ns impressiona.

Y lo mes trist que hi há, es que encare troban badochs que se 'ls escoltan y se 'ls creuhen, badochs que suspiran quan ells suspiran, y que de bona fé voldrian tornar al temps de la picó y de Maria-Castanya.

Lo mer fet de que llavors no s'empenia un viatge sense confessar y combregar, ho esplica tot.

Es que pèl camí quan no 's volcava y un hom se rompia l'ànima, hi havia lladres que l'hi prenian la camisa, quan no l'hi prenian la pell.

Res mes accidentat que un viatge en aquells temps, res mes incómodo, res mes exposat.

Y si tinguéssim datos per fer una estadística, veuriam que en aquells temps hi havia tantas desgracias com are, sino mes, sent aixís que per cada mil homens que diariament se trasladan de una part al altre, llavors no n'hi havia un.

Home hi havia que havent nascut a Barcelona no havia anat may mes enllá de la Budallera ó de ca'n Túnis.

Haver estat a Madrit, era haver estat al cel, després de passar, anant y tornant, pèl purgatori del viatge.

¿Y qué dirém dels que navegavan, avants de que 'l vapor se aplqués als barcos?

¿Qué dirém dels infelissos que, sense cap seguretat s'entregavan a mercé del vent y de las onas, dels que morian estrellats, dels que abordavan en una pelada roca y sucumbian víctimas de la necessitat mes terrible y desastrosa, víctimas de la fam?

¡Ah! D'aquets las ólivas del passat no s'en recordan. La mar extenia una mortalla d'aygua sobre 'ls infelissos, y 'l seu recort quedava sepultat per sempre en lo fons del Océano.

Llavors los desastres eran individuals y mes freqüents: ara son colectius y méns repetits.

Llavors no 's veyan y a penas se sabian; are la mateixa facilitat de las comunicacions fa que corrin al dia següent de un cap de món al altre, y que tothom ab ells se impresionen.

Llavors duya la noticia la galera: are la dú 'l telégrafo.

Llavors, en fi, los descalabrats morian sense ausili; are, a la comoció eléctrica dels fils telegráficis, desperta la caritat, y ràpida com lo pensament acut al lloch de la catástrofe, a arrancar víctimas dels brassos de la mort, a envenar feridas, a aixugar llágrimas y a consolar ab lo bálsem del amor als infelissos, als desgraciats, als pobres mártirs del progrés!

¿Quins temps son millors? ¿Los del carril ó 'ls de la galera?

P. K.

En Quebec ha estallat un gran incendi. Tot un carrer, ha quedat un muntó de ruinas. Entre 'l edificis cremats figuran 7 hòtels, 9 igle-

sias, la Audiencia, la Casa de la Ciutat y dos banchs de giros.

Las víctimas son moltes y 'ls danys a la propietat se calculan en 1.500.000 duros.

¡Nou iglesias! ¿Com dimoni no se han salvat?

Es a dir que 'ls miracles no estan a la órde del dia?

¡Quina llástima!

Dissapte tendrá lloch en el Teatro del Buen Retiro l'estreno d'una comedia de màgia titulada *Los quatre pecats* lletra de un aplaudit autor y música d'un que acostuma ferho molt bè.

Ma noy de *Buen Retiro*! no acaban may 'l humor.

Bè es clar com que la coseta no vá mal, mal los hi está 'l dirho.

¿Qué han de fer sino complaure al públich que 'ls afavoreix?

En Bruselas vá celebrarse a la nit del 16 del actual una manifestació imponent contra los católichs.

A las 9 de la nit vá reunir-se a la Plassa Major una multitud composta de mils de personas, recorrent los principals carrers de la ciutat cantant Brabanzona, (himne patriótic).

Al arribar a las casas dels liberals los victorejavan y saludavan ab atronadors xiulets als católichs.

Si, donchs, que los católichs de Bruselas tenen bona pesa al taler. Que se'n vajan a ensarronar pagesos, que de la ciutat los treuhen.

Se han rebut a Madrit de Zaragossa, set milions de rals destinats al Banch d'Espanya.

¿Com creuriam vostés que jo no 'ls hi he vist ni la sombra?

Durant la present semana es un escándol las bolas repartidas.

No eren poch los gossos de cos present pèl mitj dels carrers de la ciutat.

Jo comprench que 's matin gossos per molt que cap altre mèti s'haji ocorregut a l'Ajuntament; pero lo que no puch compendre es com se deixan las víctimas de manifest tantas horas en mitj de la via pública, causant tals espectacles repugnancia als transeunts y no poch incomodo als pobres vehins que tenen la ganga de tenir davant de casa algun cadaver d'aquets, enmortallat de moscas.

L'Ajuntament creu tal vegada....

Però a que m'escarrasso; l'Ajuntament no creu, ni pot creure, ni creurá res que no siga en qüestió de impostos tan ben acertats com los del gas y la rifa y lo demés son trons.

¡Magnífich es lo discurs de Castelar, pronunciat en defensa de la llibertat de ensenyansa!

Cate Iratich, allunyat de la cátedra: home lliberal, privat de comunicar las sanas doctrinas als seus deixebles, y gran orador, com cap mes d'Europa, figurinse que tal déu ser lo discurs, pronunciat ab aquest motiu.

Com tots los seus, encanta y seduheix. Com tots ells, per la rahó de ser l'últim, es lo millor.

Los lectors de *La Campana* 'l coneixerán íntegro, aixís que arribi.

Un dels epissodis més dolorosos del descarrilament de Tarrega es lo que aném a referir a nostres lectors.

Cinch soldats, que havian fet tota la guerra contra 'ls earlins; que havian arrostrat privacions de tota mena; que havian sortit ilesos de una pluja de balas, se'n tornavan alegres, satisfets, als brassos de la familia; ó tal vegada als de la novia,

ab lo canonet de llauna á la butxaca, y ab la llicencia absoluta dintre del canonet.
Tots cinch han mort en lo descarrilament.
Cap d'ells podrà llansarse als brassos de sa mare, que anhelosa, tal vegada 'ls espera y 'ls esperarà molt temps y sempre en vá.
Tots los naufragis son terribles; pero un naufragi veyent lo port es més terrible que tots.

Vejin lo que son las cosas.
Existeix una comissió de ingressos, hi anava en Salaverría, demanava que tinguessin en comte 'ls seus apuros, y com si fos sorda.
Hi vá en Cánovas, tús al entrar per donarse á coneixe: tots se l'hi treuen lo sombrero y... cor que vols, cor que desitjas.
No hi ha mes Sr. Salaverría.
El que nace para ochavo...

En l'elecció de la comissió de fueros, las oposicions varen guanyar una secció.
La secció q'inta.
Y diuhen los del govern:
¡Han guanyat la quinta!
¡Ah, farsants! ¡Y alló de fora quintas?
Pero, vaja: lo qu' es de un discurs de oposició, d' aquells que no matan, pero que fan l'efecte de una manxiula, aquesta vegada sí, que no se'n escapan.

En Diaz Rada, aquell célebre general carlí s'ha presentat á indult.
Y 'l govern, sempre generós, sempre magnánim l'ha fet brigadier d'exercit.
¡Mal-viatje!
Y jo que tinch un noy al colégi de cadets.
Vels'hi aquí que si l'envio ab los carlins, are t'vint anys y al ménos ja fora coronel.

En Cánovas se fa ministre de Hazienda.
Y la bolsa baixa.
Naturalment.
Si ha de pagar als tenedors, ab la mateixa moneda que al poble lliberal, ja están ben frescos.
No'n tragarán poca de saliva.

Una de las personas que primer varen veure 'l descarrilament de Tárrega, era 'l Sr. Girona, que venia de Madrid.
En lo tren descarrilat hi anava, segons diuhen, son germá D. Ignesi.
La línea férrea vá ser construïda por lo Sr. Girona.

Y com per la pendent que hi ha, 'l tren que no vá poder detenirse y evitar lo descarrilament, resulta que sobre 'l terreno vá poderse convence 'l constructor de las malas condiciones de l'obra.
Tenim curiositat de saber si s'inaugurarà una subscripció á favor de las victimas del desastre, per veure per quina quantitat s'hi suscriurán los qui ab la construcció de la línea varen fersi barba d'or.

Anys endarrera vá ocorre una desgracia semblant á la de Tárrega.
Y 'l Brusi, á pesar de que encara no era marqués, deya:
«Afortunadament los cotxes estrellats, tots eren de tercera clase.»
Avuy, davant de la catástrofe ocorreguda en Tárrega, nosaltres que no som ni serém may marquesos, no tenim més que dir:
«Desgraciadament, en los cotxes estrellats, hi havia sers humans, pertanyents á totas las clases de la societat.»

LO BARRET DEL ONCLE.

Vos vaig á contar la historia de un pobre barret pelut, que té per única gloria haber perdut la memoria de 'l que ab lo temps ha sigut.

Una nit freda y més fosca que la gola de un follet, l'oncle va comprar un barret de color de ala de mosca.
Se 'l proba frente al mirall; paga 'l gasto, y decidit s'em planta fet un mosquit carrer de Fernando avall.

Quan tornaba cap á munt com aquell que el cel miraba, algú que al terrat s'estaba li hi va tirá pe'l damunt, una poma y un pebrot y un troncho de col pelat, que l'hi va quedar marcat á las alas del tarot.

Y com si aixó no fos prou per fer tornar mico á un home l'hi van anyadir per broma dos closcas y un robell d'ou.

Posat com un sant Mateu l'oncle va quedar sorprés un rato; pero després del cap lo barret se tréu.

Y al veure'l tan malparat y ab tan funestas senyals — ¡Mals aguantats trenta rals!... — cridava desesperat...

Y 'l que n' tenia desitj va saber, tot fent lo payo, que aquell barretet tan cayo sols costaba un duro y mitj...!

Ajudat de la benzina, del raspall y l'ayguardent, va posa 'l barret decent la planxa de sa cusina.

Sols va perdre un xiquet, puig si algú de la vera 'l veyá, ¡sembla aquet sombrero, deya, de color de gos com fuig!..

Tant si fa calor com fret, com si la pluja barrina, l'oncle tragina 'l barret y fins sembla un senyoret ab lo garbo ab que 'l tragina.

¡Es avuy dia de festa? barret al cap y al carré?
¡Qué estém en dia feine?.. donchs lo barret á la testa.

Y enfonsat fins al ciatell s'en va cap á dona un vol, sense por que 'ls raig del sol l'hi parteixin lo cervell.

Diuhen alguns que no'n té; pero jo no m' embolico.... ¡després si m' donan un mico no voldrán sabé 'l perquè!..

Enfonsada en un racó te l'oncle una botigassa, que crech que dona á la plassa frente la diputació.

Dintre d'ella hi ha un tarot, ficat en una banyera; que encare porta al darrera las hassanyas de un pebrot.

Ja la plauxa hi ha passat; ja hi ha passat la benzina; prou la ma de la cusina de renovar lo ha probat, pero en va, desguitarrat, sense memoria del que era, ficat dintre la banyera passa una vida fatal, mostrant sempre la senyal del pebrot, al seu darrera.

Y no torno á esplicar res de lo que 'l pobre ha patit, porque sols ab lo que hi dit podran compend e 'l demés.

Ha rebut signos fatals ha sapigut le 'l guerrero, y... en lloch se troia un sombrero més carregat de senyals

Are si 'ls pregunto jo; —lectors, apa, ¡m' han entés?.. de segur que tots vostés

me contestarán que no.
Donchs senyors, no sé que 'ls diga: lo que callo es un secret.
¡Silencio!.. veig un barret, y entra l'oncle á la botiga.
SIMON LAS EQUIS.

En Benicassin un carlista indultat vá penjar al seu balcó lo dia del aniversari del Papa una bandera carlista ab lo lema de Dèu, Patria y Rey.
L'autoritat vá manar que tragués la dita bandera; pero l'home feya 'l pagés, fins que un guardia vá recullirla.
Jo l'haguera agafat y trasladantlo en un barco l'hi haguera fet dur un pendó ab los següents lemas: Filipinas, Marianas, Sofra.
Y, vels' uaqui.

La Gaceta de Moscov diu: que 'ls turchs han enbolat en Bosnia la bandera verda, signo de guerra santa contra los cristians.
¡Guerra santa? ¡qué vol dir guerra santa?
Vaja que aixó de la bandera verda.....
«Lo vert es menjá pels ases.»

Un habilitat del regiment d'húsares de la Princesa desaparegué de Madrid ab quatre mil duros.
Lo regiment pot haber quedat inhabilitat; pero lo qu' es ell de segur que ja 'l tenen habilitat per uns quants dias.
Pero, vaja, emportarse 'n quartos aixís, no t' cap habilitat.

Un mestre de la provincia de Valencia te acabat un drama titulat *Hambre*.
¡Pobre mestre! Si 'n será l'obra de inspirada!
No ha fet menos un d' aquí á Catalunya.
Un mestre també te escrit un quadro catalá titulat *Fam canina*.
Bon método per acabarse de morir en un recó!
Escriure obras dramáticas aquí en Espanya es equivalent á convertirse en mestre.
Per totas parts se vá á Roma, y per tots los camins á la miseria.

Diu un despatx telègrafich fetxat en Constantí-nopla:
Lo periódich titulat *El Correo de Oriente* ha sigut suspés per un mes, á consecuencia d' haver publicat un article contra Hussein Avni Pachá.
Aixó deu ser una equivocació!
Será un periódich d'Espanya que diria mal contra en Romero Robledo.

Lo canonje Manterola ha entrat en la companyia de Jesús.
Y aixó 'ns recorda aquell rodolí de l'auca del *Hijo malo*:
Vá con malas compañías.

Ja tenim Sant Pere en porta: aixó vol dir que ja som á Sant Pere.
Aquest any lo pobre Sant está molt cremat ab lo mon que es capás de no donar entrada á casa seva á ningú que 'u solliciti. No porta poca qua 'l seu picadillo.
Figúrinse que ab l'aniversari del San Pare veu

desfeta completament certa profecia del seu mestre que diu: «Pere, ningú en la terra reinará 'ls anys que reinis tú.»

Y lo sant «Pere respon en aixó: Pere, per ara te 'n portas marso porque ja 'n porto alguns més que tu.»

Y figurinse vostés si 'l pobre Pere t'è motius d' estar fet un polvorí.

Ja m' agradaria sentirlos quan se topin per allí dalt. M' agradaria, dich mal, no m' agradaria, porque aixó seria senyal de que jo també hi fora y ja poden compendre vostés que fora per mí bèn poca garantia.

Ja se 'm figura veurels aquesta tarde tots contentons sortir del café ab los corresponents ventalls y cap als toros falta gent.

Ja 'ls estich sentint durant la corrida cridant desafortadament, ¡cansaladit arriba cartones, caballos, la pica corta y los demés crits de reglament.

Ja 'ls veig sortir tots afatigats murmurant entre dents, com parodiand los metjes del sí 's plau per farsa.

Ja han volat dotze ralots. Ja han volat dotze ralots.

Lo dia dels toros la tranvia vá suspendre 'l servey durant l' hora de anar á la plassa.

Lo vá suspendre porque 'ls cotxes se prenen per assalt y s' omplan de gom á gom, y la autoritat balda á l' empresa á multas per cada una de aquestas infraccions inevitables.

Nosaltres indicarem á l' empresa un medi porque 'ls cotxes no s' ompli n

Busca á dos individuos de la policia y 'n coloca un á cada plataforma.

Pero t'è de mirar que sigan dels que van més bruts.

D' aquesta manera no hi ha ningú que e hi puji.

Lo Congrés de Washington ha assegurat als negres lo dret de votar.

Lo Congrés espanyol ha quitat á molts blancs lo mateix dret.

Ja 'u veihen: ab governs com lo que tenim, som pitjor que 'ls negres.

Al Pilar de Zaragoza ha ocorregut un robo considerable.

Los lladres s' han apoderat de una infinitat de pedras preciosas, pertanyents á la celebrada Verge.

En quins temps hém arribat!
Ni la mare de Déu está segura!

Are 'ls aconsellarém una cosa.

Si may tenen son, no 's fiquin pas á cap iglesia á fer petar una bacaina.

A Valencia una dona vá introduhirse en la trona y vá dormirse.

Y de la trona vá anar á parar al quartelillo, y del quartelillo á la presó.

¡Massa devota! Pobre dona.

L' altre dia 'l redactor de un Diari, que porta gorreta de pisa, troba á un amich que l' hi diu:

—Don Joan: ¿sab que ahir vaig veure una cosa molt bona en lo seu periódich?

—¿Qu' era? l' hi pregunta molt satisfet lo defensor del montanyesos nobles y caballerescos.

Y l' altre respon:

—Una lliura de formatje de Holanda.

Lo bisbe Caixal no vol anar á Roma.

No vol anar á Roma...

¿Saben perquè?

No vol anar á Roma per la penitencia.

Una espressió:

Es de l' actual ministre de Ultramar.

Un dia 'l Sr. Ayala vá escriure lo següent:

«Los lagos com més fondos son, més tranquils.»

Que miri la tranquillitat del país, y qu' estudihi la profunditat del lago.

Deya un que 'ls tartanés de Valencia s' revelarian contra 'l tran-via, y que farian ab ell, lo que varen fer ab los cotxes de una central: tirarlos al mar.

A lo qual responia un guasson:

—Ca, no tinga por: bona manyga s' donará l' empresa de la tran-via, en fer anar los carruatjes ab carbassas.

Operacions aritméticas:

Veus' aquí algunas que 'l govern del Sr. Cánovas posa en us, per honra y profit dels espanyols.

Se suman los gastos.

Se restan los ingresos.

Se multiplican los tributos.

Y s' parteix al país pèl mitj.

Dissapte era 'l Sant del Sr. Mañé y Flaquer.

Per un involuntari descuit no varem donarli 'ls bons dias.

Pero no hi ha sant que no tinga cap-vuytada.

Per lo tant, D. Joan, que per molts anys puga celebrar tal festividad, mentjantse per dinar mitja racció de tolerancia religiosa, mitja més ds abolición de fueros, y una racció complerta de bilis.

CANTARELLAS.

Los uns viuhén de plahers,
altres viuhén de ilusions;
pero 'ls més, nineta, viuhén
de viure del pressupost.

H. DE S. B.

Diuhén que fins mil doscentas
n' hi havia al Serrall del Turch,
y aquí al qui tracta ab mes d' una
l' hi arrapan lo blanch dels nills.

H. DE S. B.

CUENTOS

En la porta de una casa hi havia un títol que deya:

«Se limpia el calzado.»

Hi entrá un pagés y exclama:

—Home, fassi 'l favor de limpiarme las espar-denyas.

Un home va anar á pagar un vestit á casa 'l sastre.

—Rebaixim tot lo mes possible, digué 'l parroquiá.

—A lo qual respongué 'l sastre, posantli 'l vestit á terra:

—No 'l hi puch rebaixar mes.

En lo café:

—Mosso: ¿Té ronyons?

—Si senyor.

—Pues si son bons, pórtim'n una racció.

—Demanim un' altra cosa, porque la veritat: avuy me sembla que 'ls tinch una mica condolits.

Un arriero passava per davant de una ermita, quan l' hi doná l' humor d' entrari.

Al sortir, l' ermitá l' hi digué:

—Home: ¡ja marxeu tant aviat?

—Es que ja hi dit un pare-nostre.

—Es que també hi ha dos imatjes, y 'n podiau resar un per cada una.

—Ja veurá: vosté que las coneix, díguil's hi que se 'l partéixin.

En una fonda:

—Noy, pórtam un bistech.

—Si senyó: ab molt gust.

—No, noy, ab molts patatas.

EPIGRAMAS

Vull buscarte un bon marit
deya á sa filla en Bruguera,
y ella, fent la salamera
tot era mirarse 'l llii.

A. F. O.

Es un cas com un cabás
lo que l' hi passa á n' en Güell:
des que 'l pobre no te nás
es quan parla mes ab eil.

A. F. O.

Anant ab la Gracia á Gracia
D. Pere caygué ab tal sort,
que als dos minuts ja era mort,
y un digué:—¡Triple desgracia!

A. F. O.

Sortint del mes de Maria
aquell llanut de 'n Mateu
y veient que no pluvia,
esclamá:—Gracias á Deu
que aquesta nit fá bon dia.

T. P.

XARADA

—«Te tres-hu-dos si no callas»

digué la tot á n' en tot.

—«Fá prima!» digué 'l xicot,

jugant ab altres canallas.

Y la tres-girat-dos-tres

que llavoras era allí.

—«Si no callas—l' hi va di

te prima-dos un revés.»

PERE BOTERO.

II.

Es una lletra primera,

y musical la segona,

y 'l meu tot es una dona

que sempre dos y tercera.

ALT Y PRIM.

ENDAVINALLA.

Tinch pá y tinch una lletrata

y no soch lletra ni pa:

Serveixo per fer menjá.

Ves rumia una miqueta

y 'm podrás endavina.

MARQUÉS DE LA SEGARA.

(Las soluciones en lo próximo número.)

ANUNCIO GACETA DE BARCELONA.

1116 REALES AL MES!!!

Este diario político de avisos y noticias que ha merecido el favor del público, llamando la atención poderosamente su rápido desarrollo. Publica Dos ediciones diarias.

Lo recomendamos al público.

Suscribese libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

A NOSTRES LECTORS.

Al objecte de donar als nostres lectors detalls veridichs de la terrible catástrofe ocorreguda lo dia de Sant Joan en las inmediacions de Tárrega, en lo número del dissapte publicarem una resenya completa y un dibuix exacte, á qual efecte ha passat al lloch de las ocurrencias un de nostres redactors.

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj